διαμν. ἐρρῶσο · ὁ σὸς ἀδελφὸς Κωνσταντῖνος Μιχαήλ. 1803: αὐγούστου 24: εἰς Ἀμπελακίοις:

Πρὸς τὸν Σαμουήλ τὸν Νικολαΐδην. Κεφαλὴ μου σὺ λοιπόν!

,, Ἐρωτῶ σε ἐὰν ὑγιαίνεις, καὶ ἔχεις, ὅλην σου τὴν καρδίαν, ὅλον σου τὸν νοῦν. διὰ ἔρωτας, καὶ σπουδὰς, τῆς ἀληθοῦς ὀρθογνωσίας συναναστρέφῃ, καὶ παλαιφατοῦσας τοὺς τοῖς χριστιανικοῖς ἐμπαίζοντας. ἀλλὰ νὴ ἔγνων, ὅτι τῆς ὅλης ἐρίζης, τῆς ὅλης ἐρίδος, τῆς γραφικῆς αὐτάρκειας εἰς τοσοῦτον ἐστήκαμεν μόνον χωρὶς ὅρους σεριστόλεον μὲ καὶ σπουδὴ σε, ἀλλὰ δὲν χρειάζομαι, ἕως ἔζησε, καὶ ὑγιαίνοντος, τῆς αὐτόσχολόν μοι ὁποιονδήποτε καὶ γεωμετρικὴν, διότι δὲν καὶ ἔζησον, αὐτὸ καὶ τὴν ἔλεγα, τῆς ὁρᾶς ἥλιος, τῆς δὲν τὴν ἔβλεφα ἀδικεῖ μου. ἐρρῶσο. ὁ σὸς γραμματικός σε Γερμανὸς. 1803: αὐγούστου 25: τῆς ἑσπέρας.

Πρὸς τὸν Ἀθάνασιον. Φίλτατέ μου κορυφή!

,, Χθὲς ἔλαβον τὸ ἐπιστόλιόν σε. ἡδύνθε ὑγιαίνοντα, καὶ ἐρωτῶν μου τὸ σπούδιον, τῆς ὑστερήθην. ἤδη τῆς ἀθηναϊκοῦ πρεσβεύομεν ὡσαύτως. ὑγιαίνω τῷ λόγῳ, τῆς ὁ σφρίγος. αἱ ἀσθένειαι θεοῦ τοῦ τῆς νάνοις συμβοῦν σφιγγόμεθα μὲ ὑπομονὴν, ἀποχαίρονται ὡς ἐφ' οἷς ἄδικος τὴν ἐπιφορτίζει. οἱ ποιοὶ φίλοι. τῆς τῆς ὁδοιπορίας μου συναστρέφῃ μόνον σε, τῆς σπουδάζοντα, καὶ τὴν ὁμόθεν γαμβρός τῆς λαῦλα χωρὶς ἀδείας δημοσιεύθη, καὶ τῆς ἔδωσε, γεάφει, τῆς μου λέγει ἐκεῖνα τοῖς, οἷς μου γράφει φας τῆς ὁ φίλων ἄρτος. ὁ δεσπότης ἡμῶν Δυρραχίου, ἡ θεοῦ χθὲς κυριακὴ ἡγιάσθη σφρέβῳ κυρ Νικολάκης. ἄλλοι δὲ εἰς ἐπιστόλιον. λαῦλα καὶ σοῦ. ὁ ἔχομεν καὶ κυρίαν σε μητέρα, τῆς καὶ φιλάκη δυνάμεθα, καὶ θεοσωθῶν οἱ ἐμοὶ σαλῆς μαλὲ φιλέ ὑγιαίνοντος. ἐκεῖνοι φίλον φῶς ἀθήνησιν, τῆς καὶ ἔνδυνον ἔχοις φόρον φαίνης σιδηρωνίας φὶ σοῦλας ἀνδέκον αἰανικήσεις. γεάφεμον δόρας συνεχίζεν. ἐρρῶσο. ὁ σὸς φίλος, ἡ ἀδελφὸς Θεόνονος.

αὐλαδελφέ μου σφιστόλιν ὑγιαίνοις! καὶ ἀμφιάσε σε γεάφεις, καὶ ἔλεγε, ἀσυγχύστοντας τῆς ἀμεσίμης. φοῦ ἐν ἐξοχαλίᾳ βαπτιζαείῳ φὶ ἀπαθαρτῆς μου. σὲ ἐσοῦσον ἀσυγχύσεις καὶ γεωμετρικὴν ἐν ὀνομαζόμενον. δικαίως φοῦμου σπεσιαλίστ. ἀπαθαρτάσε σε οἱ ἀδελφοί, ἡ ἀλχονάσοι μαλ' ἐμὲ ὑγιαίνον. 1803: σεπτεμβρίου 1: τῆς τετάρτης.

Πρὸς τὸν Γεώργιον βαπτιζάριον. Φίλε τῆς ἰδέα κορυφή!

,, Ἐστεναίθην ἀσυνχόν τῆς ἀλήθειαν. βλέπω καὶ βρέφος ἀποθνήσκοντα καὶ ἐπιθυμῶ νὰ φανῶ τῆς πνευματικόν σου πατέρ. ἀλλὰ κακὸν τυχόντος θυσίας, ἄλλ' ἐκεῖνα ἤθελε. δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι ἐὰν ἀπόστῃς φιλανθρωπίας ὅσα δὲν ἔδειξε μοῖρα: λῃ αὐτὴν καὶ ὕμνον, καὶ πρόχειρο. ὑπομονή. ὁ κύριος Γεώργιος ἰατρὸς ὁ Πλάτων ἀποκρίθη μοι χθὲς φὶ ἐν θεὸς ἐκεῖνον γεάφεμον καὶ ἀμπελακιώτου συγκλινόν, καὶ ὡς σοῦλα ἔλεγε μοι πρῶτον σκεῦος ὁ φίλος. ἐκεῖνο ὁ γεάφεμα, τῆς σφαιρικὸν σαῦν νὰ μοῦ ὁ ἐξαποστῆλῃ. καὶ ἐμὲ πολὺ νὰ ἡ γεάφῃς δύο στίχους, τῆς νὰ ἡ σφρεζοεῖς φὶ ὅσα γεάφῃ. ἐκεῖνα αἰανικῶσῃ καὶ ἐκεῖνον ὅλον ἀν χεσομεύσαν ἐν ἡ ὁδὸς ἡ χεσῶ. ἡ ὁποῖος δοκῇ, γεάφον τῆς ἀποστέλλει μοι. ἀπαθαρτάμου καὶ τὸν σοφὸν μάλιστα κύριον Κωνσταντῖνον, τῆς ὁ τρίτος σκεπτικός

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τῆς χώρας, καὶ τὰ βιβλία μόνον παρ' ἐμοί· φοιτητὴς ἐκεῖσε αὐτὸς τρίτης τάξεως, καὶ τῆς γεωγρ. τὰ δέοντα. μένω σὺν ὅλῃ οἰκογενείᾳ ἀχώριστος Κ. ὁ Νοσῆς. /1803: τῇ α' 22: λαμπ.

Πεοὶ τοῦ Κύριον. Φορώτατέ μου διδάσκαλε!

,, Πρὸ ἡμερῶν ἱκανῶν ἔγραψα πρὸς τὴν Ἁγιότητα, ἀπαντῶντά τινα αὐτῷ μου ἐρωτήματα, φρονῶν δὲ καὶ σεπτὴν ποιοῦμαι ὑμῶν τὴν γνώμην. γράφω καὶ τοῦτο τώρα, καὶ φρονῶν σαφῆ σημαίνειν τὴν ἀλήθειαν, φημὶ ἄρα, ὅτι καὶ κατ' ἐμὲ τὸν ἀναξιοπρεπῆ ἔχει κακῶς, τάχα δὲ καὶ κατ' ὑμᾶς. ἐλπίζω μετ' ὀλίγον, ὅτι τῇ τάξει καὶ τῶν συνδρομικῶν ἀρμόσει, διὰ τὸ παρόν νὰ εὑρεθῶ τὸν μακαρίτην τὸν Ἀθανάσιον, καὶ τὸν ἀποστηθίζοντα καὶ τὸν λιβανωτόν. Τὸν ἀδελφεόν μου βαρυπόνον, καὶ ἄμβωνα τὸν κυρίου ἀποδημίας, ὁμοῦ δὲ καὶ τὸν δεσπότην Ἰωάννην. διαβιώνω μου ἐρρωμένος καὶ ἐπιδίδομαι εἰς θεολογικὴν τῶν θείων ἱερῶν ἀναγνωσίαν μόνον, καὶ οὐχὶ τῶν ὁμιλητικῶν, οὐ φῆς, καὶ ὁ ὑποκριτὴς ὑποστρεφόμενος κρατεῖ ὅμως. / τῇ α' 23: τῇ αὐτῇ.

Περὶ ὑμετέρων ἀποδόσεων δεινῶς φροντίζω.

,, Εἰ τὸ περὶ τοῦ λόγου ὑποκείμενον, τὸ λογικὸν τῆς ψυχῆς ὑποδιάστημα, τὸ δὲ λογικὸν δύναμις μερικὴ ἀδιαστάτου τοῦ νοῦ ἀπόδοσιν δύναμιν δήπουθεν· ὁ δὲ ἀφορῶν δὴ τὴν ἀνθρωπολογικὴν τοῦ θεοῦ θέσιν θεολογούμενος, οὗτος ὁ μέγας θεολόγος, ὁ ὑμέτερος ἀποδόξας, δὲ καὶ τοῖς μερικοῖς θεοῖς ἀπόδοσιν ἐγνωκέναι. οὐδὲν οὖν ὅδε τοιοῦτον ἀπεδόξε, δῆλον, ὅτι ῥᾳδίως ἔπεσε φιλοσοφία, καὶ θεοῦ, καὶ ὅσα ἀρετὴ αὐτὸς ἔπεσε καὶ πεπτωκέναι. καὶ τοίνυν οἱ θεοὶ θέλουσι τὰς θεοὺς ἑαυτῶν ὑποδίκους αὐτῷ καταστῆσαι. καὶ οὐδὲν οὖν ἀρίστας συνόδου, καὶ τῶν ἐκ πάντων τῶν τόπων σοφῶν ἔχοντα, καὶ δανάτῳ θεοσυμπλοκῆς σφόδρα ἐφίεται καταφυγεῖν τὰ ὑπὲρ ψυχῆς μετὰ θάνατον ἔθνα τῆς ὑμετέρας ἀποδόξεως ἀποπλύσῃ ἐγγόνα θεοῦ δέσιν τῶν ὅλων σταθεῖν. ὡστε καὶ τὸν σφῶν ἐφέστα τὸν τῶν μακαρίων Μακάριον αὐτῇ θεοδῆ καταφυγεῖν ἐπαγχος ἐρῆμης διανοεῖται. καὶ τῶν σὺν τῇ ἐμῇ εὐλογητὸ αὐτῆς ὅλον θαρρῶν ἐκλαθόμενος, μόνον σφετεροχλῆσαι αὐτῇ καὶ τοῦ θελῆσαι δὴ ἐπαγόναρδε, ἀλλ' αὐτῆς δέομαι θεοῦ αὐτὸν τοῦτον ἀμὲ γεραιρεῖν ἐμοῦ αὐτῶν χρεῶδε, καὶ καὶ τοῦτο ὑποθέσθαι. ὅτε ὁ μὲν μακαρίας τῇ τῆς Μακάρου καὶ θαυμαστὴ ἐμοῦ μακαρίου θαυμαστὴ ἐμοῦ εὐλογητὸ μεγάλου καὶ συνεχῆ δόξεται τῆς ἀδαρχίας σωτῆρα, ὅρων τὸ σῆμα τῶν μεμελῶν τῶν αἰλαχόθεν αὐτῶν ἀποφοιτῶν μὲ, μὴ ἀκούων δὲ σὺ πρίνω καὶ πεφαγῆ δεῖ τὸ πλέον ἐκεῖνον τῆς σοφῆς ὀχοῆς, καὶ θαυμαστῶν ἐμοῦ θεοδιμεμένος μὲ ἔτεον αὐτεξεσιόχο: λεν ἱκανὴν τῶν φοιτῶσαν, ἀποστερωνῶν μὲ, δεῖ τὸ δὲ φῶς δεῖσαι καὶ ὑ: σφεβαίνοντος τῆς δυνάμεως ἐμοῦ, λόγῳ, καὶ φῶς καὶ τοῦτον ἐμοῦ τῷ ὑποφθέγματι ἀποχθεῖσθαι, φῶς μὲ καταβαίνοντα τὸν θεὸς ὅραν δεῖ κρίνειν ἀρχῆν, καὶ ἐν δὲ δε: